

„Bromberg aztán tudja,
hogyan kell felforrósítani
a hangulatot!”
– Katy Evans, bestsellerszerző

SZÜKSÉG-TRILÓGIA 2.

Vágy

A NAGY SIKERŰ
SZÜKSÉG
FOLYTATÁSA...

fine
selection

K. BROMBERG
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

K . B R O M B E R G

SZÜKSÉG-TRILÓGIA 2.

Vágy

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

J. P.-nek.

*Köszönöm, hogy türelmes vagy,
míg én azzal a kihívással birkózom, amiről mindig is álmodtam.
Ja, és ez többé már nem csak egy hobbi...*

PROLÓGUS

Colton

KIBASZOTT ÁLMOK! Életem idődarabkái kusza összevisszaságban bukkannak fel a tudatalattimban. Rylee is itt van. Szerepel az álmaimban. Kitölti őket. És csak a franc tudja, hogy miért van az, hogy Rylee állandó látványa azon a helyen, ami általában tele van rettenetes emlékekkel, megnyugtat – és érzésem szerint reménnyel tölt el –, és ezért megengedem magamnak, hogy úgy érezzem, talán tényleg találtam indokot a gyógyulásra. Okot arra, hogy túlgyem magam az álmaimba belopódzó, elcseszett dolgokon. Talán lehetséges, hogy a feneketlen sötétségű szívem mégis képes szeretni. Rylee jelenléte egy ilyen sötét helyen arra enged következtetni, hogy a lelkem felett uralkodó, még mindig friss és gennyedző sebek talán végre behegednek.

Álmodom – *tudom, hogy álmodom* –, de akkor hogyan lehetséges, hogy Rylee mindenhol jelen van, még az álmaimban is? Nem elég, hogy minden istenverte nap minden percében rá gondolok, erre még a tudatalattimba is beférkőzik!

Rylee bátorít.

Megpuhít.

Felemészt.

Egyszerűen a frászt hozza rám.

Olyan érzést vált ki belőlem, mint egy-egy futam kezdete: egyszerre eláll tőle a szívverésem, de fel is gyorsul. Olyan dolgokon töprengem miatta, amiken nem kellene. Rylee a bennem lévő sötétség mélyére hatol, és eléri, hogy a *mikoron* gondolkodjak, és ne azon, hogy *ha*.

A rohadt életbe!

Biztos, hogy álmodom, ha ilyen szarokon jártatom az agyam. *Mégis mikor lettem ilyen nyálas pöcs?* Becks istenesen lebasz majd a lábamról, ha meghallja, hogy ilyeneket beszélek. Biztosan csak arról van szó, hogy megint el akarok veszni Rylee-ban. Magam alá gyűrni felhevült testét, és beléhatolni. Lány hajlatok. Hetyke cicik. Szűk punci. *Csak ennyi kell.* Ettől majd helyrejövek. És végre rend lesz felül. *És ami azt illeti, alul is.* És amint kielégültem, végre képes leszek másra is összpontosítani, és nem csak olyan haszontalan szar-ságokra fecsérelni az időmet, mint érzések és a dobogó szívem, amiről tudom, hogy képtelen szeretetet adni vagy kapni.

Valószínűleg Rylee az újdonság varázsával bír – és ezért érzem úgy magam, mint egy bagzó macska, méghozzá annyira, hogy *ki-fejezetten vele* álmodom, és nem csak egy arctalan, tökéletes testről, mint legtöbbször. Rylee valahogy annyira dögös, hogy megáll tőle az eszem. A fenébe is, még a kefézés előtt együtt töltött időt is annyira várom, mint magát a kefélést!

Vagy majdnem.

Rengeteg csaj kínálkozik fel nekem nyílt, szexuális célzattal – kiteszik a mellüket, a tekintetükkel jelzik, hogy úgy baszhatom meg őket, ahogy nekem tetszik, és egy szempillantás alatt szétteszik a

lábukat –, és egyet biztosan leszögezhetek: a legtöbb esetben nagyon is vevő vagyok rájuk. De Ryleevel a kezdetektől fogva – attól a pillanattól kezdve, hogy abból a rohadt tárolóból belecsöppent az életembe – más a helyzet.

Képek villannak fel álmodomban. Áramütésként ért, ahogy felnézett rám azzal a kicseszettül csodaszép szemével. Amikor először megízleltem, az agyam megszűnt gondolkozni, az érzés végigszáguldott a gerincem mentén, tökön ragadott, és közölte velem, hogy sose hagyjam el – hogy bármi áron, de meg kell szereznem Ryleet. Látom magam előtt, ahogy a fenekét ringatva távozik, engem egy pillantásra sem méltatva, és valami olyasmivel vett le a lábamról, amit korábban nem tartottam izgatónak – a dacosságával.

A képek tovább örvénylenek. Rylee letérdel Zanderhez, és megpróbál utat találni a kisfiú sérült, zárkózott lelkéhez. Látom magam előtt, ahogy tegnap este lovaglólülésben ült rajtam a teraszon a kedvenc pólóban és egy szál bugyiban. Látom magam előtt, hogy amikor megjelentem az irodájában, zavar és düh hadakozott egymással álomszép arcán visszautasíthatatlan ajánlatom hallatán. Látom, ahogy Rylee csipkés fehérneműben, magát felkínálva áll előttem, és önzetlenül adja át nekem egész lényét.

A francba, ébresztő, Donavan! *Álmodsz.* Ébredj fel, és vedd el, amit akarsz! Rylee itt fekszik melletted. Meleg. Hívogató. Csábító.

Zavar lesz úrrá rajtam, amiért ennyire kétségbeesetten kívánom őt, mégis képtelen vagyok felébredni ebből a rohadt álomból, hogy úgy használjam Rylee észbontóan szexi testét, ahogy nekem tetszik. Talán ez teszi Ryleet olyan különlegessé. Hogy egyáltalán nincs tudatában annak, hogy mennyire izgató. A számtalan korábbi lánnyal ellentétben, akik órákat töltenek a tükörképük bámulásával, mégsem elégedettek a látvánnyal soha, Ryleenek lövése sincs erről.

Képek villannak fel Ryleeról és a tegnap estéről. Ahogy ibolyaszín szemével engem figyel, telt alsó ajkába harap, teste ösztönösen reagál az enyémmre, és átadja magát nekem. Jellegzetes vaníliaillata öszekeveredik a samponéval. Bűnösen édes íze függőséget okoz. Ellenállhatatlan, ártatlan és pajzán, becsomagolva egy csábító, formás testbe.

Már a gondolatától ágaskodni kezd a farkam. Ismét meg kell kapnom őt. Nem tudok betelni vele. *Legalábbis egyelőre, amíg tart az újdonság varázsa, és rá nem unok, mint általában.* Szó sem lehet róla, hogy alárendeljem magam egy nőnek. Miért ragaszkodjak olyasvalakihez, aki végül úgyis elhagy? Aki hanyatt-homlok menekül, amikor fény derül a mélyen bennem lakozó igazságra, a lelkemet megfertőző méregre. Numerákra van szükségem. Csak erre vágyom.

Csak ennyit engedek magamnak.

Érzem, ahogy a keze a hasamra vándorol, és átadom magam az érzésnek. *A kurva életbe, most rögtön szükségem van erre! Szükségem van Ryleera most azonnal!* A farkam egy szempillantás alatt életre kel, ahogy eszembe jut, hogy az annyira áhított feszes és nedves forróság csak egy karnyújtásnyira van tőlem. Csak pillanatok választanak el attól, hogy Rylee selymes testébe temetkezve elfelejtsem a fejemben tomboló zűrzavart. Egyre durvább a reggeli erekcióm, szinte már fájdalmas, és Rylee érintéséért könyörög.

A testem megfeszül, amikor rádöbbenek, hogy a hasamat ölelő kar Rylee karjával ellentétben nem puha, nem lágy és nem is vaníliaillatú. Az undortól megborzongok, és felfordul a gyomrom. Epe tolu a torkomba, fojtogat. A férfi pórusaiból kipárolgó állott cigaretta- és alkoholszag járja át a levegőt, ami egyre fokozódik, ahogy felizgul. Löttyedt hasa a hátamnak nyomódik, miközben húsos, könnyörtelen ujjait szétterpeszti a hasam alján. Szorosan lehunyom a

szemem, miközben a szívem olyan hangosan dörömböl, hogy semmit sem hallok, még a saját erőtlenséget, tiltakozó nyöszörgésemet sem.

Pókember. Batman. Superman. Vasember.

Amíg anyu távol volt a legutóbbi *kiruccanásán*, én olyan sokat éheztem, és annyira legyengültem, hogy próbálom meggyőzni magam, hogy legyek együttműködő. Anyu azt mondta, ha jó kisfiú leszek, és teszem, amit mond, akkor mindkettőnkre jutalom vár, és ő szeretni fog engem. A fickó majd ad neki valamit, amitől „anyu jobban lesz”, én pedig megkapom azt a félig megevett almát és a csomag ropogtatnivalót, amelyekre valami szerencse folytán bukkant valahol, és aztán hazahozta őket. A gondolatra, hogy napok óta először végre ehetek valamit, görcsbe rándul a gyomrom, és összefut a nyál a számban.

Pókember. Batman. Superman. Vasember.

Csak jónak kell lenni! Csak jónak kell lenni!

Ezt hajtogatom magamnak, miközben a férfi szakállas állkapcsa a tarkómat karistolja. Megpróbálom elfojtani a gyomromból feltörő undort, és ugyan nincs mit kiadnom magamból, a testem mégis vadul reszket, és öklendezem. A férfi felhevült teste a hátamnak feszül – mindig a hátamnak –, amitől könnyek szöknek a szemembe, bár próbálom visszatartani őket. A férfi a fülemben liheg, a félelmem felizgatja, a könnycseppek kiszabadulnak szorosán lezárt szemhéjam alól. A könnyek végiggördülnek az arcomon, és anyu földön heverő, dohos matracára hullanak. Miközben a férfi vastag micsodája a fenekemnek feszül, azt hajtogatom magamnak, hogy legyek együttműködő. Nagyon is jól emlékszem, mi történik, ha ellenkezek. Ha küzdök, ha nem, úgymint fájdalom lesz a vége, rémálom, ami mindkét esetben ugyanúgy ér véget: vagy ökölrel lesújt rám a férfi a fájdalom előtt, vagy ellenállás nélkül elfogadom a fájdalmat.

Vajon a halál fájdalmas?

Pókember. Batman. Superman. Vasember.

– Szeretlek, Colty. Tedd meg ezt a mami kedvéért, és akkor szeretni foglak, rendben? Egy jó kisfiú mindent megtesz az anyukája kedvéért. *Mindent.* Ha szeretsz valakit, akkor ilyen dolgokat is megteszel. Ha tényleg szeretsz, és tudod, hogy én is szeretlek, akkor megteszed ezt azért, hogy a mami ismét jobban legyen. Szeretlek. Tudom, hogy éhes vagy. Én is. Mondtam neki, hogy ezúttal nem fogsz ellenkezni, mert *szeretsz engem.*

Anyám rimánkodása a fülemben cseng. Tudom, hogy nem számít, mennyire hangosan sikítok, mivel sose nyitja ki az ajtót, hogy a segítségemre siessen, pedig ott ül az ajtó másik oldalán. Tudom, hogy hallja a sikolyaimat – a fájdalom, a félelem, az ártatlanságom elvesztése szülte sikolyokat –, de olyan köd üli meg az agyát, hogy nem érdeklek őt. Szüksége van a drogokra, amiket a pasitól kap, miután eljátszadozott velem. Ezzel fizet. Anyut csak ez érdekli.

Pókember. Batman. Superman. Vasember. Pókember. Batman. Superman. Vasember. A superhősök neveinek ismételtetése az én néma egérutam ebből a pokolból. Ez jelenti a kiutat az ereimet átjáró rettegésből, amitől kiver a veríték, és tipikus szag üli meg tőle a levegőt. Újra elismétlem a neveket. Imádkozom, hogy a négy hős közül teremjen itt az egyik, és mentsen meg. Hogy küzdjön a gonosz ellen.

– Mondd ki! – hörgi a férfi. – Mondd ki, vagy addig fog fájni, amíg ki nem mondod!

Az ajkamba harapok, és örömmel tölt el a vér fémes íze, ahogy megpróbálok megakadályozni, hogy sírva fakadjak a rettegéstől és a félelemtől. Hogy megadjam neki, amit akar, hogy ne kiáltozzak olyan segítségért, amiről tudom, hogy hiába várom. A férfi durván

megragad. Nagyon fáj. Nem ellenkezem, hanem kimondom, amit hallani akar.

– Szeretlek. Szeretlek. Szeretlek... – ismételtetem megállás nélkül, miközben a férfi egyre gyorsabban kapkodja a levegőt az izgalomtól, amit a szavaim idéznek elő. A körmeimet a tenyerembe vágom, miközben a férfi keze fokozatosan lejjebb haladva markolász és tapogat. Durva ujjai elérnek rongyos alsónadrágom derékrészéhez – csak ez az egy van –, és hallom, hogy heves és sürgető mozdulatokkal elszakítja azt. Levegő után kapkodok, a testem vadul remeg, tudva, hogy mi következik. A férfi egyik kezével megragadja az ágyékomat, olyan erősen szorít, hogy fájdalmat okoz, míg a másik kezével utat nyit magának hátulról.

Pókember. Batman. Superman. Vasember.

Képtelen vagyok rá. Kopog a szemem az éhségtől, de... ez nagyon fáj! Ellenkezek.

– Nem! – hörgöm cserepes szájjal, miközben erősen küzdök, hogy elkerüljem, ami rám vár. Vadul hánykolódom, közben hozzáérek a férfihoz egy pillanatra, aztán kiugrok az ágyból, így egy időre egérutat nyerek. Rettegés járja át a testemet, teljesen maga alá temet, ahogy látom, hogy a férfi felemelkedik a foltos matracról, és felém indul. Az arcán eltökéltség, a szeme tüzel a vágtyól.

Azt hiszem, valaki a nevemen szólít, és ettől összezavarodik túlterhelt agyam. *Mit keres itt Rylee?* El kell tűnnie innen! A férfi őt is bántani fogja! *A kurva életbe! Csak Ryleet ne!* Gondolatban eszeveszetten kiabálok neki, hogy meneküljön. Hogy tűnjön el innen, de nem tudom megformálni a szavakat. Az iszonyattól a torkomra forr a szó.

– *Colton!*

A fejemben létező páni félelem lassan eloszlik, és átadja a helyét a hálósobámba beszűrődő lágy reggeli fénynek. Nem tudom, hihe-tek-e a szememnek. *Ez a valóság?* Harminckettő vagyok, de nyolc-évesnek érzem magam. Érzem a csípős reggeli levegőt izzadságtól csatakos meztelen testemen, de a hideg, amit érzek, olyan mélyen beette magát a lelkembe, hogy tudom, nincs az a hőség, amitől fel-melegednék. A testem olyannyira görcsbe rándult a fenyegető erő-szaktól, hogy beletelik egy pillanatba, mire elhiszem, hogy a férfi tényleg nincs itt.

A pulzusom örülten száguld, miközben felemelem a fejem, és te-kintetem Ryleen állapodik meg. Hatalmas ágyamon ül, csupasz de-reka körül a halványkék ágyneművel, ajka duzzadt az alvástól. Rá-meredek, reménykedve, hogy ez a valóság, de nem tudom biztosan, hogy hihetek-e a szememnek.

– *A kurva életbe!* – Remegve kifújom a levegőt, elernyesztem ösz-szeszorított öklöm, és a tenyeremmel megdörzsölöm az arcom, hogy elűzzem a rémálmot. Megkönnyebbüléssel tölt el a tenyeremet ka-ristoló durva borostám hangja. Azt jelenti, hogy ez a valóság. Hogy felnőttem, és a férfi nincs itt.

Hogy többé már nem bánthat.

– *A kuuurva életbe!* – sziszegem ismét, és megpróbálok rendet ten-ni a fejemben uralkodó káoszban. Amikor Rylee megmozdul, a te-kintetem ismét egy helyre összpontosít. Rylee lassan felemeli a kezét, és megdörzsöli a másik vállát, miközben az arca fájdalmasan eltor-zul, de nem veszi le rólam aggódással teli tekintetét.

Csak nem bántottam Ryleet? Jóságos ég! *Bántottam Ryleet!*

Ez nem lehet igaz! Az idegeim pattanáig feszülnek. Az agyam pö-rög. Ha ez a valóság, és Rylee tényleg itt van, akkor miért érzem még mindig a pasas szagát? Hogy lehet, hogy még mindig érzem, ahogy

a szakáll a tarkómat karistolja? Hogy lehet, hogy még mindig halom, ahogy nyögve élévez? Hogy még mindig érzem a fájdalmat?

– Rylee, én...

Esküszöm, hogy még mindig érzem a férfi ízet a számban. *Jóságos isten!*

A gyomrom felfordul a gondolattól és az emléktől.

– A francba, rögtön jövök. – Berohanok a fürdőszobába. Meg kell szabadulnom a számban érzett íztől.

Az utolsó pillanatban érek oda a végéhez. Megbotlok, és térdre esve a végécsészébe ürítem üres gyomrom tartalmát. A testem vadul remeg, ahogy mindent megteszek annak érdekében, hogy megszabaduljak a pasas érintésétől, holott tudom, hogy ez csak a fejemben létezik. A végé mellé csúszok, és nekidőlök a csempézett falnak. A hús márvány jólesik felhevült bőrömnök. Remegő kézfejemmel megtörölöm a számot. Hátradöntöm a fejem, lehunyom a szemem, és megpróbálom visszakergetni az emlékeket oda, ahonnan jöttek, de mindhiába.

Pókember. Batman. Superman. Vasember.

Mégis mi a fene történt? Tizenöt éve nem álmodtam hasonlót. Miért pont most? Miért... *Ó, a kurva életbe! A rohadt, kurva életbe! Rylee.* Rylee végignézte. Rylee szemtanúja volt annak a rémálomnak, amiről eddig még soha nem beszéltem senkinek. Ez a rémálom tele van olyan dolgokkal, amikről senki sem tud. Vajon beszéltem álomban? Vajon Rylee hallott valamit? Ne, ne, ne! Nem tudhat róla!

Nem szabadna itt lennie.

Elönt a szégyen, a torkomat fojtogatja. Mélyeket lélegzem, nehogy megint rosszul legyek. Ha Rylee megtudja, miket tettem – hogy milyen dolgokat tettem meg a pasasnak szemrebbenés nélkül –, akkor rájön, milyen ember vagyok valójában. Rá fog döbenni,

hogy mennyire undorító, mocskos és értéktelen vagyok; hogy miért nem lehet szó róla, hogy *valaha* is szeressek valakit, hogy elfogadjam valaki szeretetét.

Felszínre tör az évek alatt a bőrömbe ivódott rettegés – az attól való rettegés, hogy valaki rájön az igazságra.

Ó, a tetves életbe, már megint? A gyomrom vadul háborog, és miután befejezem az öklendezést, lehúzom a vécét, és talpra kecmerek. Elbotorkálok a mosdókagylóhoz, remegő kézzel nagy adag fogkrémet nyomok a fogkefémre, és nekiesek a fogsoromnak. Lehunyttal szemmel próbálom elűzni a rossz érzéseket. Igyekszem felidézni, hogy milyen érzés volt Rylee kezét magamon érezni a számtalan női kéz helyett, akiket szégyentelenül kihasználtam az elmúlt évek során annak érdekében, hogy megpróbáljak elfeledkezni a szörnyű emlékekről.

Én az élvezetbe fojtom a fájdalommat.

– A kurva életbe! – Ez most nem vált be, ezért addig dörzsölöm a fogam, amíg meg nem érzem az ínyemből kicsorduló vér fémes ízét. A mosdókagylóra hajítom a fogkefét, ami nagy csattanással landol. Vizet engedek a tenyerembe, és az arcomra locsolom. A tükörben látom, hogy Rylee belép a fürdőszobába. A lábára összpontosítok. Veszek egy mély levegőt. Nem engedhetem, hogy így lásson. Túlságosan okos – hiszen van elég tapasztalata az ilyen szarságok terén –, én pedig még nem állok készen arra, hogy kitergessem a szennyemet, és alaposan kivesézzük.

És szerintem sose leszek képes rá.

Megdörzsölöm az arcom a törülközővel. Fogalmam sincs, hogyan tovább. Amikor ledobom a törülközőt, Ryleera nézek. *Istene, mennyire hihetetlenül, kibaszottul gyönyörű!* Eláll tőle a lélegzetem. A lába csupasz, felül az én elnyűtt pólómat viseli, a szemfestéke

elkenődött, a haja kócos az alvástól, és a párna meggyűrte az arcát, de ez semmit sem von le a vonzerejéből. Valamilyen módon még emel is rajta. Ártatlannak tűnik, elérhetetlennek. Nem érdemlem meg. Rylee sokkal több, mint amire egy magamfajta méltó lehet. Túlságosan közel engedtem magamhoz, közelebb, mint eddig bárkit. És ez halálra rémít. Sosem engedtem magamhoz ennyire közel senkit, mert az azt jelentené, hogy fel kell fednem a múltamat, és elárulnom a titkaimat.

És mert azt is jelentené, hogy szükségem van a másakra. Én csak magamra támaszkodom, mert a szükség fájdalommal jár. Magánnyal. Kimondhatatlan rémségekkel. *És mégis szükségem van Ryleera.* A testem minden porcikája arra vágyik, hogy odamenjek hozzá, magamhoz húzzam, és vigaszt keressek nála. Hogy lágy, meleg bőre és halk sóhaja enyhítse a mellkasomat feszítő nyomást. Szeretnék elveszni benne, ha csak egy percre is, hogy ismét megtaláljam önmagam. És pont emiatt kell eltűnnie innen. Bármennyire is szeretném, nem... Egyszerűen nem tehetem ezt vele. Magammal. A gondosan felépített életemmel és a jól bevált problémamegoldó módszeremmel.

Jobb nekem egyedül. Így legalább tudom, mire számítsak. Feltérképezem az adott helyzetet, és előre tudom, hogyan vegyem elejét a problémáknak. A rohadt életbe! De ezt hogyan csináljam? Hogyan leszek képes ellökni magamtól az egyetlen nőt, aki mellett először merült fel bennem a gondolat, hogy közel engedem magamhoz?

Jobb most elveszíteni, mintsem az igazság után fordítson hátat.

Veszek egy mély levegőt, hogy felkészüljek és erőt gyűjtsek, majd Rylee szemébe nézek. Ibolyaszín szemében számtalan érzélem tükröződik, mégis a szájalom az, amitől eldurran az agyam, amibe kapaszkodhatok, és amivel aljas módon megindokolhatom azt, amit tenni készülök. Túl sokszor láttam már ezt a tekintetet életem során,

és semmi sem idegesít jobban. Nem vagyok elesett. Rohadtul nem szorulok rá senki együttérzésére.

Főleg nem az övére.

Izgató, mély hangján kimondja a nevemet, én pedig majdnem meggondolom magam.

– Ne, Rylee! Menned kell.

– Colton? – Kutató tekintetével számtalan kérdést tesz fel úgy, hogy egy sem hagyja el a száját.

– Menj, Rylee! Nem akarom, hogy itt legyél. – A kijelentésemre elsápad. A tekintetem végigsiklik az arcán, látom, hogy alsó ajka megremeg. A számat harapdálom belülről, mert érzem, hogy a gyomrom háborog, és hogy megint mindjárt elhányom magam.

– Csak segíteni akarok...

Megtört hangja a lelkem mélyéig megérint, és gyűlölöm magam, amiért fájdalmat fogok neki okozni. De átkozottul makacs, tudom, hogy vita nélkül nem fog lelépni. Tesz egy lépést felém, mire összeszorítom az állkapcsom. Ha Rylee hozzám ér, ha megérzem a bőromön az ujjait, elvesztem.

– Tűnés! – kiáltom. Rylee felkapja a fejét, a tekintetében hitetlenség ül, de azt is érzem, hogy mindenáron meg akar vigasztalni. – Tűnj a picsába, Rylee! Nem akarom, hogy itt legyél! Nincs szükségem rád!

A szeme elkerekedik, az állkapcsa megfeszül, ahogy megpróbálja visszafogni az ajka remegését.

– Nem gondolod komolyan.

A hangjából kicsendülő merészség olyan részeimet szólítja meg, amelyek létezéséről nem is tudtam. Megőrülök attól, hogy végig kell néznom, hogy fájdalmat okozok neki, miközben ő rendíthetetlenül itt áll, és tűri, amiket a fejéhez vágok, csak azért, hogy meggyőződjön

róla, jól vagyok-e. Ha lehet, most még inkább bebizonyosodik, hogy Rylee tényleg egy szent, én pedig egyértelműen egy szarházi vagyok.

A franc essen bele!

Légből kapott hazugságokkal kell megtörnöm őt, hogy végre elhúzzon innen. Hogy ellenálljak a késztetésnek, hogy bocsánatot kérjek tőle, és marasztaljam. Hogy átadjam magam mindannak, ami ellen mindig is kézzel-lábbal védekeztem.

– A rohadt életbe, dehogynem! – üvöltöm, és idegességemben át-hajítom a fürdőszobán a kezem ügyébe kerülő törülközőt, ami letarol néhány gagyit, borosüvegre hasonlító vázát. Rylee makacsul felszegett állal méreget. *Menj, Rylee! Ne nehezítsd meg a helyzetet!* De ő fogva tartja a tekintetemet. Teszek egy lépést felé, megpróbálok minél fenyegetőbbnek látszani, hogy végre távozásra bírjam.

– Megbasztalak, Rylee, és most végeztünk! Mondtam, hogy csak ennyire vagyok jó, *cica...*

Egy könnycsepp gördül végig az arcán, én pedig kényszerítem magam, hogy egyenletesen lélegezzek, hogy közömbösnek tettessem magam, de az ametiszt szempárban ülő fájdalmas tekintet kicsinál. Mennie kell – *most rögtön!* Felkapom a táskáját a pultról, és a mellkasához nyomom. Megborzongok, amikor látom, hogy meg-inog, mert akkora erővel vágtam hozzá a táskát. Felfordul a gyomrom a gondolatától, hogy kezet emeltem rá.

– Kifelé! – kiáltom ökölbe szorított kézzel, nehogy kinyújtsam a karom, és megérintsem. – Már meguntalak! Hát nem látod? Megszolgáltad, amire kellettél. Gyors kis időtöltés. Most végeztem. Ta-
karodj!

Rylee még egy utolsó pillantást vet rám, a könnyein át a tekintetemet keresi, csendesen és kitartóan, de aztán kitör belőle a zokogás. Megfordul, és kibotorkál a fürdőszobából, miközben én az

ajtófélfának támaszkodva állok, a szívem dübörög, a fejem hasogat, és ujjaimba fájdalom nyilall, ahogy kapaszkodom az ajtófélfába, nehogy utánaeredjek. Amikor meghallom, hogy bevigódik a bejárati ajtó, remegve, hosszan kifújom a levegőt.

Mi a francot műveltem?

Ismét képek villannak fel az álmomból, és pont erre az emlékeztetőre van szükségem. Hirtelen megint elárasztanak az emlékek. Bebotorkálok a zuhany alá, és elviselhetetlenül forróra állítom a vizet. Felkapom a szappant, és vadul sikálni kezdem a bőrömet, megpróbálom ledörzsölni magamról a férfi tapogató mancsa keltette érzést, megpróbálom lemosni a fájdalmat, amit a fickó emléke idéz fel bennem, és az, hogy ellöktem magamtól Ryleet. Amikor elfogy a szappan, megfordulok, felkapok egy tusfürdő flakont, és magamra öntöm. Kezdem előlről, a kezem örülten jár, végzi a dolgát. A bőröm vörös, és mégsem elég tiszta.

Váratlanul ér a torkomból feltörő zokogás. *A kurva életbe!* Én nem szoktam sírni. *A jó kisfiúk, akik szeretik az anyukájukat, nem sírnak.* A vállam remeg az erőlködéstől, ahogy megpróbálom tartani magam, de túl sok volt mindaz, ami az elmúlt pár órában történt – az összes érzélem, emlék és a Rylee szemében ülő fájdalom. Átszakad a gát, és szabad folyást engedek a könnyeimnek.

1. FEJEZET

AHOGY ENYHÜL A TESTEMET RÁZÓ ZOKOGÁS, a térdkalácsomban hasító fájdalom ránt vissza a valóságba. Ráérezem, hogy Colton bejárata előtt térdelék a durva kövön, és nincs rajtam más, csak egy póló. Se cipő. Se nadrág. Még a kocsim sincs itt.

És a telefonom bent van a fürdőszobában, a polcon.

A fejemet csóválom. A fájdalom és a megalázottság a haragnak adja át a helyét. Már túltettem magam a Colton szavai által okozott sokkon, és most én szeretnék neki beolvasni. Nem normális, hogy így beszél és bánik velem. Hirtelen adrenalinlöketből vezérelve fel pattanok a földről, és feltépem a bejárati ajtót. Az ajtószárny csattanva vágódik a falnak.

Lehet, hogy Colton végzett velem, de én még nem mondtam el, amit akartam. Túl sok minden kavarog a fejemben, és lehet, hogy többé nem lesz módom elmondani neki. És nem szeretném megbánással bővíteni azt a listát, amelyen azok a dolgok szerepelnek, amikén tépelődhetek.

Kettesével szedem a lépcsőfokokat. Nagyon is tudatában vagyok annak, hogy milyen kevés ruha van rajtam, ahogy a hús reggeli levegő

utat talál a pólóm alá, és megcsiklandozza csupasz bőrömet. A bőrömet, amely kissé feldagadt és sajog, mivel Colton a tegnapi esti szerteközéseink során rendkívül nagy figyelmet szentelt a testemnek, és rendkívüli tehetségről tett tanúbizonyságot. A frusztráltságom szomorúsággal tetézi dühöngő haragomat. Baxter farokcsóválva üdvözöl, amikor belépek a hálószobába. Hallom, hogy a zuhanyfülkében folyik a víz. Tűz száguld végig az ereimben, ahogy felidézem Colton megjegyzéseit a fejemben, és mindegyik csak erősíti a másikat. A vagdalkozásai miatt érzett fájdalom átmeleg megálázottságba, a megálázottság pedig haragba. Határozottan lehajítom a táskám a fürdőszobai polcra a telefonom mellé.

Dühösen bevágtatok a zuhanyzóba, készen arra, hogy én is kiadjam magamból a haragomat. Hogy elmondjam Coltonnak, hidegen hagy, hol áll a társadalmi ranglétrán, és hogy a hozzá hasonló önjelölt seggfejek nem érdemlik meg a hozzám hasonló normális nőket. A zuhanyfülkéhez érve azonban megtorpanok, a szavak a torokomra forrnak.

Colton a zuhany alatt áll, a kezével a falnak támaszkodik. Víz csorog végig a vállán, ami mintha súlyos terhek alatt rogyadozna. A feje leverten, élettelenül lóg. A szemét szorosan lehunyja. Távolságtartónak és határozott kiállásúnak ismertem meg, de ennek most nyoma sincs. Eltűnt az az erős, magabiztos férfi, akit ismerek. Köddé vált.

Az első gondolat, ami átfut a fejemben, hogy a seggfej igenis megérdemelte. Igenis legyen levert és zaklatott amiatt, ahogyan bánt velem, és a szörnyű dolgok miatt, amiket a fejemhez vágott. Ha térden állva könyörög, akkor sem tudja semmissé tenni a fájdalmat, amit a szavaival okozott, sem azt, hogy ellökött magától. Ökölbe szorítom a kezem, és magammal viaskodom, hogy hogyan tovább, mert most, hogy itt állok, tanácstalannak érzem magam. Eltelik egy pillanat,

aztán úgy döntök, hogy észrevétlenül távozom: hívok egy taxit, és szó nélkül lelépek. De amint teszek egy lépést hátrafelé, Colton fojtottan felzokog, amibe az egész teste beleremeg. Olyan vad torokhangot ad ki magából, mintha minden erejére szüksége lenne ahhoz, hogy összeszedje magát.

A hangja miatt megtorpanok. Látom, ahogy ez az erős, ízig-vérig férfi összeomlik, és rádöbbenek, hogy az őt marcangoló kín esetében sokkal többről van szó, mint az iménti szóváltásunk. És a szenvedését látva rájövök, hogy mindenki máshogy éli meg a fájdalmat. Olyan sok definíciója van ennek az egyszerű szónak, és erre csak most, ebben a pillanatban jövök rá.

Sajog a szívem a Colton szavai okozta fájdalomtól és megaláztatástól. Sajog, mert ilyen hosszú idő után megint kitártam valakinek a szívemet, aki kegyetlenül megtépázta.

A fejem lüktetni kezd, ahogy arra gondolok, hogy Colton esetében sokkal többről van szó, hogy ezt a tapasztalataim és a tudásom révén észre kellett volna vennem, de annyira elvakított Colton, a jelenléte, a szavai és a tettei, hogy nem figyeltem eléggé.

Nem láttam a fától az erdőt.

Összefacsarodó szívvel figyelem Colton küzdelmét a saját démonjaival, amelyek nemcsak napközben kísértik, hanem még az álmaiba is követik.

Rettenetesen szeretnék odamenni hozzá, hogy megvigasztaljam, és megpróbáljam enyhíteni a démonjai okozta fájdalmát. Szeretném megsimogatni, és kiűzni a fejéből azokat emlékeket, amelyekről úgy hiszi, sosem tud tőlük megszabadulni, amelyek miatt sosem lesz már teljes ember.

Közben az önérzetemmel viaskodom, mert ki akarok tartani az elhatározásom mellett, és makacsul próbálok hű lenni magamhoz.

Még sosem mentem vissza önszántamból olyanhoz, aki úgy bánt velem, mint Colton.

Határozatlan vagyok. Bizonytalanul mérlegelem, melyik belső hangra hallgassak, amikor Coltonból ismét feltör egy elfojtott, szívvet tépő zokogás. Olyan mélyről, hogy az egész teste beleremeg. Az arca annyira megfeszül, hogy a fájdalma kézzel fogható.

Már kevésbé viaskodom azzal kapcsolatban, hogy mi legyen a következő lépés, mivel nem dughatom a homokba a fejem: Coltonnak, ha akarja, ha nem, most szüksége van valakire. Szüksége van rám. Magába roskadt kedvesem látványa elfeledteti velem az összes kegyetlen szót, amivel megsebzett. A mondatok elbújnak, mélyre, hogy majd egy másik alkalommal megbeszéljük őket. A munkám során megtanultam türelmesnek lenni, de azt is tudom, hogy mikor kell megtennem az első lépést. És ez alkalommal nem fogom figyelmen kívül hagyni a jeleket.

Sosem voltam képes hátat fordítani a segítségre szorulóknak, főleg nem egy kisfiúnak. Mert itt és most, ahogy a reményvesztett és gyámoltalan Coltonra nézek, nem látok mást, csak egy elgyötört kisfiút, aki nemrég összetörte a szívemet – és akitől még most is hevesebben ver a szívem –, és hiába tudom, hogy kész öngyilkosság itt maradni, képtelen vagyok hátat fordítani. Képtelen vagyok magamat óvni más fájdalom árán.

Tudom, hogy ha más hozná meg ezt a döntést a szemem láttára, ostobának tartanám, amiért visszament a házba. Megkérdőjelezném az értékítéletét, és közölném, hogy egye meg, amit főzött. De kívülállóként mindig könnyű ítékezni, mert sosem tudhatod, te milyen döntést hoznál, amíg nem találsz magad hasonló szituációban.

És most én is ebbe a helyzetbe kerültem. Gondolkodás nélkül döntök, mert annyira magától értetődő, és annyira belém ivódott az, hogy tegyem meg az első lépést olyan esetben, amikor mások félre néznének.

Ösztönösen mozdulok, *saját akaratomból adom meg magam ennek az érzelmi öngyilkosságnak*, ahogy óvatosan belépek a zuhany alá. Colton az egyik hatalmas tusolófej alatt áll, miközben a kövel kirakott falba épített fúvókákból víz spriccel az egész testére. Egy beépített pad húzódik a fal mentén. A sarokban különböző flakonok sorakoznak. Egy másik időben és helyen biztosan alaposabban szemügyre vettem volna a fényűző zuhanyfülkét, és elképzeltem volna, milyen lehet órákig állni alatta.

De most szó sem lehet róla.

Lehet, hogy Colton teste fantasztikus, de távolságtartó, ami az érzelmeit illeti. Elönt a szomorúság, ahogy figyelem, hogyan záporozik a víz tökéletesen kidolgozott testére. Csak úgy árad belőle a fájdalom, annyira kézzel fogható a kín, hogy szinte összeroppa-
nok a súlya alatt, ahogy odalépek Colton mellé. A falnak dőlök ott, ahol a kezével támaszkodik. Néhány eltévedt, forró vízcsepp a bőrömre hullik, amitől megborzongok. Újfent tanácstalannak érzem magam, ahogy kinyújtom a karom, de szinte rögtön visszahúzom, mert nem akarom még jobban megijeszteni Coltont, hiszen amúgy is teljesen magába roskadt.

Kis idő elteltével Colton felemeli a fejét, és kinyitja a szemét. Levegő után kapkod, amint meglátja, hogy ott állok mellette. Döbbenet, megalázottság és megbánás suhan át a tekintetén, majd egy pillanatra lesüti a szemét. Amikor ismét rám néz, olyan mély, leplezetlen fájdalom ül a szemében, hogy a látványtól szóhoz sem jutok.